

**ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ
ΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ "ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ"
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΗΣ
4ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ**

Μια ματιά στους δρόμους, μια ματιά στους χώρους εργασίας, παράνομες και καταχρηστικές απεργίες, κυνηγημένοι μετανάστες, νέοι τρομονόμοι, δεκάδες φυλακισμένοι αγωνιστές, αδίστακτοι τηλεκανίβαλοι και ένστολοι δολοφόνοι παντού. Ένα είναι σίγουρο πια, πως όποιος περπατάει γονατιστός, οι δήμιοι θα του πάρουν το κεφάλι και οι λαιμητόμοι της εξουσίας έχουν ήδη λάβει θέση.

Καιρό τώρα τα σημάδια φωνάζουν ότι κράτος και αφεντικά επανδρώνονται και συστρατεύονται και ας μη γελιομαστε επάνδρωση σημαίνει πόλεμος. Προειδοποιούν ότι σύντομα, ακόμα και η κατοχή μιας τέτοιας έκδοσης θα μάς καθιστά "τρομοκράτες", με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Γιατί αυτοί δίνουν τις μικρές τους μάχες υπηρετώντας το μεγάλο τους στόχο, να μπορούν να ορίζουν και αύριο τον ρου της ιστορίας.

Όμως το διακύβευμα της εποχής μάς ωθεί ή να αναλάβουμε ουσιαστικές πρωτοβουλίες ή να λουφάζουμε...

Αφορμή αυτού του κειμένου αποτελεί η απροσχημάτιστη προφυλάκιση του Χρήστου Πολίτη, ενός αναρχικού ενεργού και δραστήριου εδώ και χρόνια μέσα στο κίνημα. Ο σύντροφος κλήθηκε καταρχήν ως κατηγορούμενος για μια εμπρηστική επίθεση σε οχήματα κατασκευαστικής εταιρείας στο χώρο του εφετείου τη Λουκάρεως που είχε συμβεί δυόμισι χρόνια πριν. Το “στοιχείο” ήταν ότι την ημέρα της επίθεσης είχε καταγραφεί η μηχανή του σε πολυσύχναστο σημείο της σχετικά γειτονικής περιοχής των Αμπελοκήπων. Η ανομοιότητά του με τις μαρτυρικές καταθέσεις και τα πραγματικά δεδομένα της υπόθεσης οδήγησαν προς στιγμήν στη μη προφυλάκισή του. Δυο μόλις μέρες μετά συνελήφθη στο πλαίσιο της “αντιτρομοκρατικής” επιχείρησης της 4ης Δεκέμβρη, συμπεριλήφθηκε σε μια δικογραφία που δεν γνώριζε καν τους συγκατηγορούμενούς του και τελικά προφυλακίστηκε. Ενοχοποιητικό έγινε τώρα το γεγονός ότι καταγράφηκε να κινείται σε δρόμο του Πειραιά μια μέρα που πράγματι μετέβαινε στο γραφείο του δικηγόρου του προετοιμαζόμενος για την υπόθεση του εφετείου. Και επίσης ότι εθεάθη να πίνει ποτό με “άγνωστο και ύποπτο” για την αστυνομία άτομο στα Εξάρχεια σε μια από τις καθημερινές του συναναστροφές με δεκάδες ανθρώπους. Αν σε κάτι επί της ουσίας στηρίχτηκε η προφυλάκισή του, ήταν στο προφίλ του εν γένει υπόπτου με το οποίο οι ίδιες αρχές ήθελαν να τον περιβάλλουν και που για περισσότερο από ένα χρόνο αναπαρήγαγαν μέσω των δημοσιογραφικών φερέφωνών τους.

Κατά την “αντιτρομοκρατική” επιχείρηση της 4ης Δεκέμβρη και μετά από προσαγωγές και αστυνομικές εισβολές σε σπίτια, προφυλακίστηκαν επίσης ο Γιώργος Καραγιαννίδης, ο Αλέξανδρος Μητρούσιας, ο Κώστας Σακκάς, η Στέλλα Αντωνίου και ο Δημήτρης Μιχαήλ. Οι μπάτσοι έχοντας ήδη στοχοποιήσει και κατηγορήσει τους δύο πρώτους για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς μετά τις συλλήψεις στο Χαλάνδρι το '09, προσπάθησαν να επενδύσουν στην επιχείρηση αυτή διάφορα σενάρια και τις πρώτες ώρες και μέρες τη διαφήμισαν στις τηλεοράσεις ως επιχείρηση εξάρθρωσης δύο-τριών ένοπλων οργανώσεων. Τα σενάρια μπορεί να μην τους βγήκαν αλλά αυτό δεν τους πτόησε. Απέναντι στην κατοχή κάποιων όπλων από κάποιους από τους κατηγορούμενους επιστρατεύτηκε το απαύγασμα της τρομονομοθεσίας. Για

πρώτη φορά στηρίχτηκαν κατηγορίες για συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση χωρίς την ανάγκη αυτή να κατονομάζεται ή να προσδιορίζεται και για “τρομοκρατική” δράση χωρίς την ανάγκη να έχουν τελεστεί συγκεκριμένες πράξεις. Πέρα από την ιδιότυπη δίωξη του Χρήστου Πολίτη, τόσο η Στέλλα Αντωνίου όσο και ο Δημήτρης Μιχαήλ ενοχοποιήθηκαν απροκάλυπτα στη βάση των προσωπικών τους επαφών με κάποιους από τους κατηγορούμενους. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει σε κείμενό του ο τελευταίος: δε χρειάζεται να υπάρχουν πραγματικά στοιχεία για να φιλοξενηθεί κάποιος σε ένα “υπέροχο δημοκρατικό” κελί. Καθένας αναρχικός-αγωνιστής που έχει σχέση φιλική, συντροφική, συγγενική ή που έχει κάνει επίσκεψη σε σπίτι υποτιθέμενου “τρομοκράτη” είναι και αυτός ένοχος μέχρι αποδείξεως του εναντίου και εάν.

Η μεγάλη θεσμική ευελιξία με την οποία έδειξε να κινείται η καταστολή σε αυτή την υπόθεση, δεν θα σταμάταγε βέβαια εκεί. Στα μέσα Γενάρη συνελήφθησαν τέσσερις φυγόδοκοι αναρχικοί που κατηγορούνταν για την υπόθεση εμπρησμού οχήματος της ΔΕΗ στη Θεσ/νίκη. Στους τέσσερις ασκήθηκε πρόσθετη δίωξη για συμμετοχή σε μια ακόμα “άγνωστη οργάνωση”. Στη δίωξη αυτή συμπεριλήφθηκε και η αναρχική Φαίη Μέγερ. Η ανυπαρξία πραγματικών δεδομένων επιχειρήθηκε να καλυφθεί με ένα μιντιακό πέπλο μυστηρίου και εντυπώσεων γύρω από τη γερμανική της καταγωγή, πλαστογραφώντας το γενεαλογικό της δέντρο και συνδέοντάς το με την ιστορική αντάρτικη οργάνωση της RAF. Στην πραγματικότητα η ενοχοποίησή της βασίστηκε στην γνωριμία της με έναν από τους φυγόδικους αναρχικούς και στο ότι υπερασπίστηκε την αλληλεγγύη ως αδιαπραγμάτευτη επιλογή της. Μετά το πέρας λίγων εβδομάδων, εξαιτίας της αρχικής διχογνωμίας ανακρίτριας και εισαγγελέα, στις 9 Φλεβάρη διατάχθηκε η προφυλάκιση της συντρόφισσας. Η σύλληψή της έγινε ξανά υπό μορφή απαγωγής από την “αντιτρομοκρατική”. Οι αρχές επικαλέστηκαν ρητά σαν ένδειξη ενοχής της, την κατοχή αναρχικών κειμένων και εντύπων σπίτι της και ότι χρησιμοποιεί τον όρο “πολιτικοί κρατούμενοι” όταν αναφέρεται σε διωκόμενους αναρχικούς. Εντωμεταξύ το θράσος με το οποίο έχουν φτάσει να κινούνται, αποτυπώθηκε εκείνες τις μέρες και στη δίωξη

κατά του αναρχικού Κ.Σ. στη Θεσ/νίκη. Κατηγορήθηκε για διάπραξη ληστείας χωρίς κανένα στοιχείο και αν αφέθηκε ελεύθερος ήταν γιατί την ίδια μέρα και ώρα εργαζόταν ενώπιον αναρίθμητων προσώπων.

Οι εξελίξεις αυτές δεν ήρθαν από το πουθενά. Με φόντο το Δεκέμβρη και ορίζοντα την κρίση, χρειάζεται να κατανοηθούν ενταγμένες μέσα σε μια ολόκληρη σειρά γεγονότων. Χρειάζεται να πιαστεί το νήμα τουλάχιστον από το Φθινόπωρο του '09 και τις πρώτες συλλήψεις στο Χαλάνδρι για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, τότε που οι διωκτικές αρχές άρχισαν να παρουσιάζουν κατοικίες ως γιάφκες και να αντιμετωπίζουν παρέες και κύκλους ανθρώπων ως οργανώσεις. Χρειάζεται να συνυπολογιστούν οι μεθοδεύσεις στην υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα και η παγίωση της τακτικής της ποινικοποίησης των γενικότερων πολιτικών και προσωπικών σχέσεων. Να ληφθεί υπόψη η συστηματική στοχοποίηση αγωνιστών μέσω της κατευθυνόμενης τρομοδημοσιογραφίας και της αναπαραγωγής των σεναρίων και των εμμονών της “αντιτρομοκρατικής”. Να προσμετρηθεί η προκλητική προφυλάκιση του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη και η προσπάθεια εισαγωγής της σύγκρισης του DNA ως μια ακόμα ευέλικτη μέθοδος παραγωγής διώξεων. Η σημασία που θα έχει μια ενδεχόμενη καταδίκη του που ούτε λίγο ούτε πολύ θα σημαίνει την ευχέρεια των μπάτσων να διώκουν τον καθένα και για οτιδήποτε, τη δυνατότητά τους να καλύπτουν τους χειρισμούς τους με το “ανέγγιχτο της αυθεντίας” που περιβάλλει την επιστήμη και την τεχνολογία. Κατά την ίδια περίοδο είναι που συστάθηκαν και τα μηχανοκίνητα δολοφονικά αποσπάσματα της ομάδας Δέλτα και αργότερα της Δίας, που τα γκλομπ της αστυνομίας και οι διατάξεις του κουκουλονόμου άρχισαν να εξαπολύονται με νέα ένταση κατά των συγκρουσιακών διαθέσεων στις πορείες, που η προσπάθεια ελέγχου των Εξαρχειών κλιμακώθηκε και συστηματοποιήθηκε, που οι αστυνομικές εισβολές σε στέκια και καταλήψεις δοκιμάστηκαν με διάφορες αφορμές, που ένα διευρυμένο δίκτυο παρακολουθήσεων άρχισε να περισφίγγει την καθημερινότητα όλο και περισσότερων αγωνιστών.

Μιλώντας ως αναρχικοί, αυτονόητο είναι ότι σκοπός αυτής της αφήγησης δεν είναι η αφύπνιση ανθρωπιστικών συναισθημάτων προς τους διωκόμενους αγωνιστές, ούτε η διεκδίκηση ενός “κράτους δικαίου” που τυχαίνει καμιά φορά να παρεκτρέπεται λειτουργώντας καταχρηστικά και αυθαίρετα. Από την άλλη μια στοιχειακή ανάγνωση της κατάστασης που εξαντλείται σε μια συνθηματολογική ανάλυση του τύπου “το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι”, ενώ εκφράζει μια βαθιά και στέρεα αντίληψη για τον αγώνα, εν τούτοις δεν αρκεί. Αν υπάρχει ανάγκη να αντιμετωπιστεί η καταστολή και οι υποθέσεις που παράγει είναι γιατί υπάρχει ανάγκη να προχωρήσει ο αγώνας. Και αντιμετώπιση της καταστολής σημαίνει πρώτα από όλα την κατανόηση, την ερμηνεία των φαινομένων της. Όχι περιπτώσιολογικά, μιλώντας για παράδειγμα για τους εκάστοτε ομήρους του κράτους προσωποποιημένα και διαχωρισμένα. Αλλά συνολικά, εν αναφορά δηλαδή του κινήματος και των κοινωνικών-ιστορικών δεδομένων εντός των οποίων τα φαινόμενα αυτά παράγονται και εξελίσσονται. Βρισκόμαστε σήμερα μπροστά σε μια νέα ποιότητα καταστολής κατά του εσωτερικού εχθρού αλλά και κατά όσων κινούνται ή δείχνουν να μπορούν να κινηθούν ενάντια στις επιλογές του καθεστώτος.

α) Η προτεραιότητα και η διάταξη της κρατικής βίας σήμερα. Είναι πια βέβαιο πως ξεδιπλώνεται μια εποχή μεγάλων ανακατατάξεων. Η κρίση αποδεικνύεται βαθιά, διακύβευμα γίνεται η ίδια η διάσωση του καπιταλισμού. Προϋπόθεση για τη συνέχεια του είναι η μετεξέλιξή του, η μετατροπή της κρίσης σε ευκαιρία για τα δυναμικότερα κομμάτια του συστήματος και η ραγδαία μεταβολή των ταξικών συσχετισμών σε βάρος των καταπιεσμένων. Οι σαρωτικές αναδιρθρώσεις οδηγούν σε μια πλατιά διαδικασία φτωχοποίησης και προλεταριοποίησης μέσα στις κοινωνικές σχέσεις τροφοδοτώντας αναπόφευκτα μια δυναμική διάρρηξης της κοινωνικής συναίνεσης, μια δυναμική αμφισβήτησης και απονομιμοποίησης της υπάρχουσας κατάστασης και των προνομίων της. Η βία της αστυνομίας, των δικαστηρίων, των φυλακών, εμφανίζεται τώρα όλο και λιγότερο ως παρέκκλιση μιας κατά τα άλλα κοινώς αποδεκτής ομαλότητας και αναδεικνύεται πιο ξεκάθαρα ως αυτό που πραγματικά είναι, ως θεμέλιος λίθος για την περιφρούρηση και τη διαίωνιση των σχέσεων εκμετάλλευσης και εξουσίας. Η υλικοτεχνική και θεσμική ενίσχυση του αστυνομικοδικαστικού μηχανισμού έχει υπάρξει ταχύτατη, οι μπλε φάρoi επιδεικνύονται σκόπιμα στους δρόμους, η τρομονομοθεσία αναβαθμίστηκε αιφνίδια και επίκειται να αναβαθμιστεί ξανά, οι κάμερες πολλαπλασιάζονται χωρίς προσχήματα πια, οι δικαστικές έδρες και τα τηλεοπτικά πάνελ δεν νοιάζονται να συγκαλύψουν στο ελάχιστο τον εντεταλμένο και στρατευμένο ρόλο τους κατά των απεργιών, κατά των κινητοποιήσεων, κατά οποιουδήποτε χρειάζεται να χτυπηθεί.

Υπό αυτό το πρίσμα δεν είναι συμπτωματικές οι ομοιότητες της αστυνομικής εφόδου στην κατειλημμένη από τους εργαζόμενους ακρόπολη, της εισαγγελικής δίωξης κατά καταληφιών μαθητών ή της κατοχής της Κερατέας από τα ΜΑΤ. Το χρεοκοπημένο καθεστώς επιδεικνύει χωρίς δεύτερη κουβέντα πυγμή απέναντι στους αγώνες που τώρα συχνότερα ξεσπούν, οι οποίοι ακόμη και μέσα στη μερικότητά τους δεν πρέπει για κανέναν λόγο να κερδηθούν, καθώς η πιθανότητα να λειτουργήσουν σα ντόμινο θα σήμαινε αυτόματα απώλεια ελέγχου και αποσταθεροποίηση. Υπό αυτό το πρίσμα δεν θα έπρεπε επίσης να εκπλήσσουν τα ναζιστικής έμπνευσης σχέδια περί ανέγερσης φράχτη στον Έβρο και προμήθειας πλωτών φυλακών

για μετανάστες ή η επικοινωνιακή και αστυνομική επιχείρηση για την εκκένωση της Νομικής από τους μετανάστες απεργούς πείνας. Το σιδερόφραχτο καθεστώς διατρανώνει ακόμα πιο αποφασιστικά και ξεδιάντροπα όσα εδώ και χρόνια επιφυλάσσει στους πιο φτωχούς και τους απόκληρους, σε αυτούς που θεωρεί πλεονάζοντες, που τους αντιμετωπίζει σαν απόβλητους και που συνεχώς πληθαίνουν.

Σε αυτή τη συνθήκη που οι καπιταλιστικές υποσχέσεις έχουν διαφευστεί και που ο φόβος καλείται να επιβάλλει τη σιωπή που μέχρι πριν εξασφάλιζαν οι φευδαισθήσεις μιας ευδαιμονίας δανεικής κι ανεξόφλητης, που οι κοινωνικές ισορροπίες ανυπομονούν για την έστω και ευκαιρική διασάλευσή τους, που η εμπιστοσύνη στα πρόσωπα και τους θεσμούς αποτελεί χαμηλόφωνη κουβέντα μεταξύ κομματόσκυλων, που οι συγκρούσεις στο δρόμο και οι δυναμικές ενέργειες δεν είναι τελικά δουλειά ανεγκέφαλων και πρακτόρων, που ο Δεκέμβρης ανήκει σε μια μνήμη όλο και πιο πρόσφατη, σε αυτή τη συνθήκη που η ασφυξία και η οργή γεννιούνται την ίδια ακριβώς στιγμή, ο εσωτερικός εχθρός βρίσκεται όσο ποτέ στο στόχαστρο. Χρειάζεται να πάψει να τροφοδοτεί το ενδεχόμενο της ριζικής αμφισβήτησης και της συλλογικής άρνησης αυτού του κόσμου, το ενδεχόμενο της εξέγερσης, της επανάστασης. Η μεγάλη αύξηση των φυλακίσεων και των διώξεων αγωνιστών τον τελευταίο χρόνο δεν αρκεί να ερμηνεύεται σαν ευθεία μόνο συνέπεια της εξάπλωσης των πιο βίαιων μορφών δράσης. Αποτυπώνει και το πόσο εντατική και ευέλικτη γίνεται η λειτουργία των κατασταλτικών μηχανισμών απέναντι στους πιο ριζοσπαστικούς κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους και το πώς επιχειρείται να εγκαθιδρυθεί μια γενικευμένη συνθήκη ποινικής ομηρίας και εκφοβισμού απέναντι σε όσους επιμένουν να δραστηριοποιούνται μέσα σε αυτούς.

Υιοθετώντας ένα σχήμα ομόκεντρων κύκλων, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η καταστολή διατάσσεται με επίκεντρο συγκεκριμένους επιθετικούς σχηματισμούς και κινείται διαρκώς πιο επεκτατικά βάζοντας στο στόχαστρό της συνολικά και διάχυτα εκείνους που απειλούν ή μπορούν δυνητικά να απειλήσουν τις κυρίαρχες ισορροπίες. Έτσι και οι δικογραφίες που κατά περίπτωση παρουσιά-

ζουν ελλιπή ή και καθόλου στοιχεία, δεν συνιστούν ξεκομμένα φαινόμενα αυθαιρεσίας και κατάχρησης. Στόχος είναι να εμποδιστεί η προοπτική της οργάνωσης και της κλιμάκωσης της ανατρεπτικής δράσης και αυτός περνά μέσα από την πειθάρχηση της ίδιας της πολιτικής τοποθέτησης, μέσα από την αποστολή του μηνύματος για το ποια είναι τα όρια που επιτρέπεται να στέκεται και να δρα ο καθένας. Αυτό είναι που εκπέμπεται με τις φυλακίσεις ενεργών και δραστήριων αγωνιστών και την παραδειγματική τους μεταχείριση. Σε κάθε περίπτωση, δεδομένου ότι και οι σύντροφοι που βρίσκονται σε θέση αιχμαλωσίας αρνούμενοι τις κατηγορίες που τους αποδίδονται, δεν αρνούνται ούτε αποκηρύσσουν την πραγματικότητα του αγώνα ή τα μέσα με τα οποία κάθε φορά επιλέγεται να διεξαχθεί. Ας μην υπάρχει αμφιβολία ότι όπου και αν ρίχνει τη σκιά της, από τη γενική δυσαρέσκεια μέχρι την οργανωμένη αντεπίθεση, από τις δυναμικές που αναπτύσσονται μέχρι τις δομές που αποκρυσταλλώθηκαν, από την φρονηματική τοποθέτηση μέχρι τις ενέργειες που καταγράφηκαν, η κίνηση της καταστολής συνέχεται σήμερα σε μια αμείλικτη ενότητα.

β) Η αναβάθμιση του μηχανισμού της απονοματοδότησης. Επειδή ακριβώς ο στόχος δεν βρίσκεται απλά στο ποινικά κολάσιμο, αλλά στο πολιτικά επικίνδυνο, για να χτυπηθεί ολοκληρωτικά ο εσωτερικός εχθρός πρέπει να ηττηθεί πολιτικά. Και αυτό προϋποθέτει μια προπαγάνδα κυνική και ανελέητη, τακτικές λασπολογίας και απονοματοδότησης, την ενεργή συστράτευση του μηντιακού συρφετού. Οι συγκρούσεις στις διαδηλώσεις είναι έργο πάντα κάποιων που παρεισφρύνουν, οι δυναμικές ενέργειες ενάντια σε καπιταλιστικούς στόχους βαρφτίζονται τυφλά χτυπήματα, αγωνιστές εμφανίζονται από αιμοδιφείς δολοφόνοι έως πρωταγωνιστές σε φωτορομάντζα δεύτερης διαλογής, χρηματικές επικηρύξεις φυγόδικων συντρόφων προσφέρονται για ένα ακόμη θέμα στα δελτία των 8, φωτογραφίες διωκόμενων αναρχικών δημοσιεύονται ασύστολα προς συλλογή πληροφοριών, κατοχύρωση επικινδυνότητας, νομιμοποίηση της κρατικής αντίδρασης για παν ενδεχόμενο και χρήση.

Η αξιοποίηση της σημειολογίας και η δημιουργία εντυπώσεων σε όλο τους το μεγαλείο. Η εικόνα που θέλει όσους συλλαμβάνονται για υποθέσεις «τρομοκρατίας» να είναι στιγματισμένοι μέσα στα λευκά αλεξίσφαιρα γιλέκα, περιστοιχισμένοι και συρόμενοι από τους πάνοπλους και κουκουλωμένους δίχως πρόσωπα εκαμίτες, είναι μια εικόνα επιστημονικά σχεδιασμένη. Πέρα από την επίδειξη κρατικής ισχύος, σκοπός της είναι να δημιουργεί την αίσθηση της απροσδιόριστης επικινδυνότητας αυτών των φριχτών κακοποιών για το κοινωνικό σύνολο, να απαντάει στην ανάγκη της ηθικής δικαίωσης και της κοινωνικής νομιμοποίησης των κατασταλτικών επιχειρήσεων, να μην αφήνει χώρο για αμφιβολίες αναφορικά με τη βασιμότητα των κατηγοριών. Τι κι αν τα στοιχεία, που μέχρι πρότινος κάπως χρειάζονταν για να μετατεθεί το κέντρο βάρους μιας πολιτικής σύλληψης στο ποινικό της κομμάτι, δεν υπάρχουν. Η θεαματική διαχείριση αναλαμβάνει να καλύψει το κενό. Περιπτώσεις σαν του Χρήστου Πολίτη ή της Φαίης Μέγερ φαινομενικά μόνο δείχνουν ακραίες. Σε συνδυασμό με τις δηλώσεις κρατικών αξιωματούχων ότι τελικά η δεξαμενή των “τρομοκρατών” αριθμεί από 100 ως 150 άτομα, έχουν πολλά περισσότερα να πουν.

Η καθεστωτική προπαγάνδα αναβαθμίζει σήμερα τους χαρακτηρισμούς με τους οποίους ανέκαθεν επιχειρούσε να αποπολιτικοποιήσει και να περιθωριοποιήσει τη δράση των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών. Οι προσδιορισμοί θερμοκέφαλοι, χούλιγκαν, προβοκάτορες, γνωστοί-άγνωστοι, κουκουλοφόροι δεν είναι πλέον αρκετοί για να επιτελέσουν το έργο της κατασυκοφάντησης, της διαστρέβλωσης, της σύγχυσης. Η ίδια η εξάπλωση του κινήματος τους έχει εκθέςει ως μη πειστικούς και ανίσχυρους, ενώ η δυναμική της ανάδυσης νέων αντάρτικων σχηματισμών τους έχει καταστήσει ανεπαρκείς. Ο χαρακτηρισμός της “τρομοκρατίας”, αυτή η χρόνια στρατηγική αποπολιτικοποίησης, εγκληματοποίησης και απομόνωσης των ένοπλων οργανώσεων, γενικεύεται σήμερα κατά αναρχικών αγωνιστών λειτουργώντας σε διπλή κατεύθυνση. Η τακτική της κατασκευής διώξεων για συμμετοχή σε υπαρκτές ή ανύπαρκτες οργανώσεις, αφενός συνεχίζει να υπηρετεί τη μόνιμη ιδεολογική πολεμική κατά της ένοπλης πάλης, αφετέρου επιχειρεί να προσφέρει το νομιμοποιητικό άλλοθι για την ποινική ομηρία συνολικά της αντιεξουσιαστικής δράσης. Μια ομηρία που ισοδυναμεί με τον εκβιασμό της να καταστεί είτε πολιτικά αφομοιώσιμη είτε κοινωνικά εξόριστη.

Όμως το σαμποτάζ των υποδομών του καθεστώτος, το χτύπημα των συμβόλων του, η σύγκρουση με τους φρουρούς του ή η αυτοάμυνα των αγωνιζόμενων, είναι ερωτήματα πολιτικά υπερασπίσιμα μέσα στις διαδικασίες ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων και ενίοτε έμπρακτες επιλογές. Είναι η γέννηση ακριβώς των στιγμών που το μονοπώλιο της βίας από τη μεριά του κράτους σπάει, που το ενδεχόμενο μιας έστω μικρής νίκης απέναντι στο φαινομενικά παντοδύναμο καθεστώς πραγματικά συμβαίνει. Και το ενδεχόμενο αυτό πρέπει να τσακιστεί, να μη μπολιαστεί με τις πολλές άλλες μορφές και στιγμές της αντίστασης, να μη γενικευτεί, να μη μετατραπεί στην ταφόπλακα του παλιού κόσμου. Κατανοώντας λοιπόν την οργανωμένη απελευθερωτική βία όχι σαν προνόμιο κάποιας πεφωτισμένης πρωτοπορίας, η οποία λειτουργεί είτε για να ξεχωρίσει από τα πλήθη είτε για να διορθώσει τα κακώς κείμενα στο όνομά τους, αλλά σαν ένα από εκείνα τα περάσματα που απαιτούνται να διανυθούν για να οδηγηθεί στα άκρα της η αμφισβήτηση των κυρίαρχων σχέσεων και η οργάνωση για την καταστροφή τους, μπορούμε να κατανοήσουμε και την κίνηση της καταστολής τόσο σαν διαδικασία ποινικής εξουδετέρωσης όσο και σαν μέσο πολιτικού ακρωτηριασμού.

γ) Το δίλημμα του διαχωρισμού εντός του κινήματος.
Εφόσον υπάρχει πάντα κάτι υπέρτερο του δίπολου “αθωότητας-ενοχής” που πάνω του προσποιείται ότι αρθρώνεται η γλώσσα των νόμων, εφόσον η κίνηση της καταστολής γίνεται στην ουσία της κατανοητή μόνο εντός του πραγματικού της πλαισίου, αυτό του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού, θα ήταν πολιτικά μετέωρο να προσωποποιήσει και να κατατεμαχίσει κανείς τις υποθέσεις των διωκόμενων αγωνιστών, να τις αποκόψει και να τις αποξενώσει από τα συνολικά πολιτικά τους περιεχόμενα και τις σημασίες. Θα ήταν αρκετά επικίνδυνο να αρχίζαμε να υιοθετούμε την έννοια της αθωότητας ακόμη και σε περιπτώσεις όπου το κατηγορητήριο είναι από ανυπόστατο έως στημένο. Αφενός γιατί εμείς οι ίδιοι θα συμβάλλαμε στην αποπολιτικοποίηση των υποθέσεων, εμμένοντας στο νομικό τους κομμάτι των μεθοδεύσεων και των αυθαιρεσιών και υποτιμώντας τη πολιτική τους ουσία ως στιγμών των κοινωνικών-ταξικών συγκρούσεων. Αφετέρου γιατί η επικέντρωση στην αθωότητα θα διακινδύνευε διαχωρισμούς σύμφωνα με τους ιδεολογικούς όρους του εχθρού, αναγνωρίζοντας με έναν τρόπο την έννοια της ενοχής εκείνων που αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη πράξεων για τις οποίες διώκονται. Τέτοιου είδους διαχωρισμοί θα κουβαλάγανε την πανούκλα της απομόνωσης και της περιθωριοποίησης -από τη μεριά του κινήματος αυτή τη φορά- πρακτικών και μορφών αγώνα που ιστορικά ανήκουν στα χέρια των προλετάρων. Και όπως ακριβώς έχει ειπωθεί, δεν θα μας υποδείξουν οι εχθροί μας τα όπλα με τα οποία θα τους πολεμήσουμε.

Από την άλλη μεριά, δεν πρέπει να αφευθούν να θαφτούν κάτω από το βάρος των γενικότερων συμπερασμάτων τα όποια ειδικότερα χαρακτηριστικά μπορεί η κάθε υπόθεση να φέρει, τα όσα ειδικότερα μπορεί να έχει να διδάξει. Ως εκ τούτου θα ήταν επίσης άστοχη και επικίνδυνη η πολιτική υποτίμηση και η αδιαφορία απέναντι στο γεγονός των κατασκευασμένων κατηγορητηρίων και των φρονηματικών διώξεων. Καθώς θα παρέβλεπε την επεκτατική κίνηση της καταστολής που με έναν αποφασιστικό και τελεσιδικό τρόπο θέλει να επιβάλει τη σκιά της πάνω στα πρόσωπα, τα συλλογικά υποκείμενα ή και ολόκληρους τους πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους που τοποθετούνται ανταγωνιστικά στο υπάρχον. Είναι απαραίτητο να

μελετούμε και να αναδεικνύουμε τις υποθέσεις και τα διακυβεύματά τους ειδικά και συγκεκριμένα, όπως είναι απαραίτητο να μπορούμε να τις συναρθρώνουμε με τα γενικότερα συμπεράσματα για το πως οργανώνεται το κράτος απέναντι στον αγώνα.

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι στον πυρήνα της λογικής τους, οι τρομονόμοι δεν απασχολούνται κυρίως με την ποινική βαρύτητα πράξεων όσο με το γεγονός του να οργανώνεται κανείς και να συλλογικοποιείται. Πρέπει να γίνει επίσης κατανοητό ότι σε μια σειρά από διώξεις γίνεται προσπάθεια να ποινικοποιηθούν οι γενικότερες πολιτικές και συντροφικές σχέσεις, η ίδια εντέλει η αλληλεγγύη. Μέχρι που να αυτοεγκαταλειφθεί ο καθένας μόνος του και ανήμπορος απέναντι στην εξουσία. Το κράτος επιδιώκει να εκφοβίσει και μετά αυτός ο φόβος να εσωτερικευτεί και να ιδεολογικοποιηθεί γεννώντας στρεβλά ερωτήματα και λάθος απαντήσεις. Ζητούν να υπογράψουμε μια δήλωση νομιμοφροσύνης μέσα μας, να εγκαταλείψουμε το μονοπώλιο της βίας στα χέρια τους, να αποκηρύξουμε. Να φευτοαναρωτηθούμε για το νόημα της απελευθερωτής βίας, για την αξία της σήμερα, για τον αν κάποιες επιλογές οδηγούν τελικά σε αδιέξοδο, για το αν κάποιες αντιλήψεις καταλήγουν σε τόσους κρατούμενους, για το αν με τόσους μπάτσους στους δρόμους μπορεί να γίνει τίποτα. Να φευτοαναρωτηθούμε με την κάνη των όπλων τους να μας σημαδεύει. Το να θωρακιζόμαστε λοιπόν απέναντι στην καταστολή, το να την κατανοούμε και να την αντιμετωπίζουμε, το να καταφέρνουμε να υπερασπιζόμαστε εμάς τους ίδιους, τους συντρόφους μας, τα εγχειρήματά μας, τις δομές μας ή τα προτάγματά μας, σημαίνει να μπορούμε να κρατάμε ανοιχτά τα μέτωπα ενός πολέμου που εμείς, οι από κάτω /οι καταπιεσμένοι /οι προλετάριοι, οφείλουμε για όλους τους λόγους του κόσμου να νικήσουμε.

δ) Για μια συνείδηση προλεταριακής κοινότητας. Αυτή η νέα ποιότητα της καταστολής αναπτύσσεται σαν πτυχή μιας εμφυλιοπολεμικού τύπου επάνδρωσης και προετοιμασίας του καθεστώτος. Είναι χαρακτηριστικός ο παραλληλισμός του διαρκώς πιο αποθρασυμμένου τρόπου με τον οποίο κινείται η “αντιτρομοκρατική” υπηρεσία με το διαβόητο ρόλο της ΕΣΑ ή των μυστικών υπηρεσιών στις δικτατορίες. Δεν είναι τυχαίο που της έχει δοθεί η ευχέρεια να επιδίδεται σε συλλήψεις με όρους απαγωγής, να προχωρά σε ξυλοδαρμούς και βασανισμούς, να υποβάλει τους κρατούμενους σε διαρκή ψυχολογική και σωματική πίεση, να τους μεταφέρει σαν τσουβάλια και βεβαίως να κρύβει όλα αυτά τα ανδραγαθήματά της κάτω από τα full-face. Δεν είναι τυχαίο που τα στελέχη της συνεχίζουν να κατευθύνουν τη διαδικασία κουκουλωμένοι και μέσα στα γραφεία των εισαγγελιών και των ανακριτών και που οι τελευταίοι όταν έχουν μπροστά τους κατηγορούμενους για “τρομοκρατία” δεν εξετάζουν ούτε στοιχεία ούτε λογικούς συνειρμούς αλλά ακούνε αυτό που νομίζει η “αντιτρομοκρατική” και αυτό τους περισσεύει. Κατά μεγάλο του μέρος, το έργο της εξουδετέρωσης των αντιφρονούντων έχει ανατεθεί στις αρμοδιότητες αυτής της υπηρεσίας και έχει εξουσιοδοτηθεί να το φέρει σε πέρας με κάθε τρόπο και χωρίς δισταγμούς.

Από τα κόμματα και το πολιτικό προσωπικό μέχρι τις ενώσεις και τους συνδέσμους των αφεντικών και από τις υπηρεσίες ασφαλείας μέχρι τους επικοινωνιακούς μηχανισμούς, προετοιμάζονται όλοι τους πυρετωδώς και σε επιθετική διάταξη. Γνωρίζουν την κρισιμότητα της εποχής, γνωρίζουν ότι το σύστημά τους βρίσκεται σε αδιέξοδο, γνωρίζουν τον κίνδυνο της αναβίωσης ενός ακόμα ορμητικότερου Δεκέμβρη. Τις εικόνες από τις κοινωνικές εντάσεις στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις και πολύ περισσότερο από τις εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο τις έχουν δει προτού καν συμβούν στους μόνιμους εδώ και καιρό εφιάλτες τους. Και την απάντησή τους την φάχνουν σε μια διαδικασία ύπουλης φασιστικοποίησης, σε μια στρατηγική συγκρότησης και διεύρυνσης ενός αντιδραστικού κοινωνικού πόλου στη βάση της κουλτούρας της νομιμότητας και της τάξης, του πατριωτικού συμπλέγματος και της ξενοφοβίας, σε μια στρατηγική αναχαίτισης της ταξικής σύγκρουσης, μετατροπής της δυσαρέσκειας και της οργής

για τις συνέπειες της κρίσης και τη βία των αναδιαρθρώσεων σε ρατσιστική έχθρα και κανιβαλισμό απέναντι σε αποδιοπομπαίους τράγους, στους πιο αδύναμους κοινωνικά, στους μετανάστες, αλλά και σε όποιον θα τολμά να σηκώνει κεφάλι.

Μια στρατηγική ωστόσο προσεκτική, που αποφεύγει σε κεντρικό επίπεδο τις περιττές φωνασκίες και αναπτύσσεται διατηρώντας όσο γίνεται σε εφησυχασμό και σε αδράνεια την προοπτική ενός ανταγωνιστικού ριζοσπαστικού πόλου. Παρότι η δημοκρατία τους έχει πεθάνει, οι πολιτικοί επιμένουν να αναμασούν τη ρητορική της όσο ειρωνική και αν ακούγεται, οι μπάτσοι προσέχουν να επιβάλλονται με τον όγκο μάλλον των δυνάμεών τους και όχι τόσο με καθαυτή τη στρατιωτική ισχύ τους, η φασίζουσα επικοινωνιακή προετοιμασία και η πραξικοπηματική αστυνομική κινητοποίηση για την άρση του ασύλου στη Νομική παρουσιάστηκαν στη συνέχεια σαν ήπια κρατική παρέμβαση σε σύγκριση με την περισσότερο ωμή και αδιστακτη εκδοχή ενός αιματοκυλίσματος. Αν και σε γεγονότα όπως αυτά της Νομικής, δύσκολα μπορεί να κρυφτεί ότι στον κορμό του κυρίαρχου λόγου προάγεται μια όλο και επιθετικότερη νομιμοφροσύνη και ένας ανοιχτός ρατσισμός, ότι η καθαυτή ακροδεξιά ρητορική μετατοπίζεται ανυπόμονα προς απειλητικούς εμφυλιοπολεμικούς τόνους, ότι τα αριστερά κηρύγματα και οι φορείς τους στριμώχνονται και περιθωριοποιούνται όλο και περισσότερο εντός του θεσμικού πλαισίου.

Μια στρατηγική που δεν υποτιμά ότι η επιτυχία της κρίνεται από το πόσο καταφέρνει να αποφεύγει τη σύνδεση και τη συστράτευση των καταπιεσμένων και των αγώνων τους, από το πόσο καταφέρνει για παράδειγμα να κρατά διαχωρισμένη την απεργία πείνας των μεταναστών από τη μάχη στο ιδιότυπο στρατοδικείο του Κορυδαλλού ή τη μάχη στα μπλόκα της Κερατέας. Από τις μερικές διεκδικήσεις μέχρι τα αυθόρμητα ξεσπάσματα και μέχρι τις πιο συνειδητές και οργανωμένες ανατρεπτικές δράσεις, παρά τη διαφορετικότητά τους όλες αυτές οι στιγμές συγγενεύουν στο πιο θεμελιώδες και κοινό τους στοιχείο. Σε εκείνο το βαθμό που συνιστούν στιγμές αυτοκαθορισμού και ελευθερίας, δεν υφίστανται και δεν μπορούν να υφί-

στανται παρά μόνο κόντρα στις κυρίαρχες σχέσεις. Σε κάθε τέτοια στιγμή φανερά ή υπόγεια ενυπάρχει το στοιχείο της σύγκρουσης με τη βία της εξουσίας. Και εδώ βρίσκεται η επικινδυνότητα του εσωτερικού εχθρού. Δεν μετριέται τόσο με τις άμεσες δυνατότητες της δράσης του. Κρίνεται κυρίως από τη διαλεκτική των όσων η δράση αυτή αντιπροσωπεύει μέσα στις φουρτουνιασμένες περιστάσεις της κοινωνικής αντιφατικότητας.

Οφείλουμε να προχωρήσουμε. Να αποκτήσουμε συνείδηση της κοινότητας των αγώνων μας, να ξεπεράσουμε τις συντεχνιακές λογικές της ήττας βγάζοντας μπροστά την ακατανίκητη δυναμική της αλληλεγγύης, να θωρακίσουμε τα συμφέροντα της τάξης μας απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο, τους γραφειοκράτες και τους ρουφιάνους. Προσπαθώντας να αντιμετωπίσουμε την άγρια επίθεση που το καθεστώς εξαπολύει ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, θα έχουμε ηττηθεί εκ των προτέρων αν την προσεγγίσουμε σαν μια θρησκευτική πάλη μεταξύ καλού και κακού, η έκβαση της οποίας θα κριθεί την τελευταία στιγμή. Στόχος του κράτους δεν είναι να ξεμπερδέψει με μια δράκα ορκισμένων που εμπράκτως αμφισβητούν το υπάρχον, αλλά να αντιστρέψει την επίδραση της αμφισβήτησης αυτής πάνω στις κοινωνικές σχέσεις. Να την εκμηδενίσει.

Ζητούμενο λοιπόν κάθε οργανωμένου εγχειρήματος που έχοντας συνείδηση του εαυτού του επιτίθεται στο καθεστώς, πρέπει να είναι η διαρκής επιζήτηση της σύνδεσης με τους καταπιεσμένους που φάχνουν ή βαδίζουν τους δρόμους της άρνησης, νομιμοποιώντας κοινωνικά τα θεωρητικά και πρακτικά εργαλεία της δράσης του, συμβάλλοντας στην ευρύτερη οικειοποίηση και διάχυσή τους. Κι όλα αυτά, όχι ενταγμένα σε ένα σχέδιο άμυνας, ένα κόλπο για να μπερδέψουμε την καταστολή και να της ξεγλιστρήσουμε, αλλά βαθιά ριζωμένα στην προοπτική της επανάστασης, της προλεταριακής εφόδου στον ουρανό. Υπό αυτή την έννοια, η καταστολή δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν ένα κακό που μας παγίδεψε στα δίχτυα του και είτε θα μας καταρρακώσει είτε θα μας κάνει ήρωες, αλλά σαν αναγκαστική συνθήκη που το καθεστώς σχεδιάζει και εφαρμόζει για να διατηρήσει τη θέση και τα προνόμιά του, να περιορίσει και να καταστρέψει οτιδήποτε κινείται κατά πάνω του, εναντίον του.

Από την απεργία που έκαναν οι εργαζόμενοι στα μέσα μαζικής μεταφοράς για να στηρίξουν τους εμποροϋπαλλήλους που αρνήθηκαν να εργαστούν μία επιπλέον Κυριακή τις γιορτές, μέχρι τα ανά τον κόσμο αντάρτικα χτυπήματα διεθνιστικής αλληλεγγύης, η συνείδηση της κοινότητας και της προοπτικής των αγώνων των από κάτω /των καταπιεσμένων /των προλετάρων, θα είναι ο καθοριστικός άνεμος που θα συμπαρασύρει τις σκόρπιες φλόγες στην καθολική φωτιά... Για την καταστροφή του καπιταλισμού, της εξουσίας, για την ελευθερία όλων μας.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΠΑΛΕΥΟΥΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ-ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΑΗ
ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ 9 ΜΑΡΤΗ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΔΙΠΛΑ ΜΑΣ**

Φλεβάρης 2011

...γιατί το μόνο πράγμα για το οποίο
μπορεί να είναι κανείς ένοχος, είναι το
να υποχωρήσει ως προς την επιθυμία του